

scott
bergstrom

crueltat

sóc

el diable

que

has imaginat.

CRUELTY

Scott Bergstrom

Fanbooks

Títol original: *The cruelty*

© del text: 2017, Scott Bergstrom

© de la traducció: 2017, Aïda Garcia Pons

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Aquesta novel·la es publica per acord amb Sandra Bruna
Agència Literaria, SL, en associació amb Adams Literary.
Tots els drets reservats.

La primera edició en llengua anglesa va ser publicada el febrer de 2017
per Feiwell and Friends, un segell de Macmillan Publishing Group, LLC.
Tots els drets reservats.

Fotografia de la coberta: © Anna Denjanenko - Shutterstock

Primera edició: maig del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

ISBN: 978-84-16716-35-7

Dipòsit legal: B. 7.767-2017

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Qualsevol referència a fets històrics o gent real s'han fet servir de manera fictícia. Altres noms, personatges, llocs i incidents són producte de la imaginació de l'autora i qualsevol similitud amb fets o persones reals, vives o mortes, és totalment una coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

U

ELS ALUMNES ESPEREN LA DECAPITACIÓ. Asseguts i captivats, com xacals impacients, esperant que baixi la guillotina. Però si s'haguessin molestat a llegir el llibre sabrien que no arribarà. El llibre diguem que acaba i punt. Com una pel·lícula que queda tallada abans de l'última escena. O com la vida, de fet. No la veiem mai, la guillotina que ens enxampa a nosaltres.

El nostre professor, el senyor Lawrence, llegeix les paraules a poc a poc mentre es passeja gratant-se aquella taca fastigosa de barba que li surt per sota el llavi inferior. El ritme suau de les seves passes damunt el terra de linòleum —taló-punta, taló-punta— fa que soni com si volgués enxampar les paraules per darrere. «Com si aquella immensa còlera m'hagués purgat del mal, buidat d'esperança; davant aquesta nit carregada de signes i estels, m'obria per primera vegada a la tendra indiferència del món».

Les passes s'aturen quan el senyor Lawrence arriba davant de l'escriptori d'en Luke Bontemp i li pica el cap amb el llom del llibre. En Luke li està enviant un missatge a algú alhora que intenta amagar-se el mòbil per sota la jaqueta.

—O el deses o me'l quedo —diu el senyor Lawrence.

El mòbil desapareix dins la butxaca d'en Luke.

—De què creus que parla Camus aquí?

En Luke somriu amb aquella gràcia que l'ha tret de qualsevol situació al llarg de la seva vida. Pobre Luke, penso. Guapo, inútil, l'idiota d'en Luke. Segons diuen, el seu rebesavi va fer una fortuna durant la Primera Guerra Mundial: venia petroli als alemanys i acer als britànics. I des d'aleshores ningú de la seva família no ha hagut de treballar. A ell tampoc no li caldrà moure un dit, o sigui que de què li serveix llegir Camus?

—Què és aquesta «tendra indiferència del món»? —repeteix el senyor Lawrence—. Què creus que és?

En Luke agafa aire. Gairebé li sento la rodeta de hámster del cervell donant voltes fatigosament sota la mata perfecta de cabells.

—Tendra —diu—. Un tumor o el que sigui que pot ser tendre. Potser Camus està dient, ja sap, que el món és un tumor.

Vint-i-vuit dels vint-i-nou nanos de la classe esclaten de riure, inclòs en Luke. Jo sóc l'única que no riu. Jo vaig llegir aquest llibre, *L'estrany*, quan tenia catorze anys. Però el vaig llegir en l'idioma original, en francès, i quan el senyor Lawrence ens va fer llegir la traducció anglesa per a la classe de literatura universal, a mi no em va venir gens de gust rellegir-lo. Va d'un paio que es diu Meursault la mare del qual mor. Ell va i mata un àrab i el condemnen a mort, decapitació pública. I s'acaba. Camus no ens explica la decapitació.

Em giro de cara a la finestra, que la pluja no para d'esquitxar; el ritme de les gotes ens endinsa cada cop més en un estat de sopor. A l'altre costat de la finestra veig el perfil dels edificis del carrer Seixanta-tres, amb les vores totes borroses per culpa de l'aigua que mulla el vidre, com si fossin records d'edificis i no construccions de debò.

Malgrat que estem comentant l'última part de *L'estrany*, són les frases del principi les que a mi em van quedar gravades: *Aujourd'hui, maman est morte. Ou peut-être hier, je ne sais pas.* Volen dir: Avui la mare ha mort. O potser va ser ahir, no ho sé.

Però jo sí que ho sé. Jo sé exactament quan va morir la mare. Avui fa deu anys. En tenia set, jo, i era allà al davant quan va passar. El record em torna de tant en tant en forma d'esquetxos i vinyetes, moments individuals. No repasso l'escena sencera de principi a fi gairebé mai. El psicòleg on anava em va dir que allò era normal, i que amb el temps la cosa se'm faria més fàcil. No ha estat així.

—Tu què en penses, Gwendolyn? —pregunta el senyor Lawrence.

Li sento la veu. Fins i tot entenc la pregunta. Però tinc el cap massa lluny per poder respondre. Estic asseguda al seient del darrere del vell Honda, amb els ulls mig tancats, el cap recolzat contra el vidre fred de la finestra. El ritme del cotxe que trontolla pel camí de carro als afores d'Alger em fa venir son. De sobte sento el tamborinar de les rodes del cotxe damunt la carretera perdent velocitat i la mare que ofega un crit. Obro els ulls, miro més enllà del parabrisa i veig foc.

—Gwendolyn Bloom! El planeta Terra crida la Gwendolyn Bloom!

Torno al present i em giro de cara al senyor Lawrence. Té la mà alçada al voltant de la boca com si fos un megàfon.

—El planeta Terra crida la Gwendolyn Bloom! —repeteix—. Ens podries dir què vol dir Camus quan parla de la tendra indiferència del món?

Tot i que en part encara tinc mig cap a l'Honda, començo a parlar. Dono una resposta llarga, i bona, crec. Però el senyor Lawrence em mira amb una ganyota burleta. I no és fins que fa vint segons que parlo que sento les rialles que m'envolten.

—En anglès, sisplau —fa el senyor Lawrence alçant una cella i mirant-se la resta de la classe.

—Perdó —dic fluixet allisant-me la faldilla de l'uniforme i posant-me un floc de cabells roigs com el foc darrere l'orella—. Com diu?

—Parlaves en francès, Gwendolyn —m'explica el mestre.

—Perdó. Devia estar pensant en una altra cosa.

—Se suposa que has d'estar pensant en la tendra indiferència del món —em diu.

—Per Déu, mira que s'ha de ser esnob pretensiosa—sento que diu una noia de darrere meu. Arrossega les paraules marcant-les bé i deixa els ulls en blanc per causar més efecte.

Quan em giro veig que és l'Astrid Foogle. També té disset anys, però com a mínim sembla que en tingui vint-i-un. El seu pare té una línia aèria.

—Ja n'hi ha prou, Astrid —la renya el senyor Lawrence.

Però jo me l'he quedat observant, clavant-li la mirada. L'Astrid Foogle, que porta unes arracades que valen molt més de tot el que jo tinc a casa, m'està dient que sóc una esnob pretensiosa?

—Vull dir que —continua ella— es presenta aquí a principi de curs de vés a saber on i es pensa que és superior i ara va i de cop i volta es posa a parlar en francès, no com nosaltres que som una colla d'americans incultes. Però mireu quina sofisticació. La reina del campament gitano.

—Prou, Astrid —la talla el senyor Lawrence—. He dit que prou.

Hi ha altres nanos de la classe que assenteixen donant-li la raó; n'hi ha que riuen. Noto que tremolo i que la cara se m'encén. Totes les sinapsis del cervell m'intenten fer fora aquesta reacció, però en sóc incapaç. Com és que la ràbia s'assembla tant a la humiliació?

L'individu del costat de l'Astrid, en Connor Monroe, es deixa caure enrere a la cadira i somriu burleta.

—Oh, mireu, ara plora.

I no és veritat, però ara que ho ha dit, per a la resta de nanos de l'aula la cosa ja és realitat. *Ahahahahah la gwenny bloom se li han creuat els cables i ha plorat a lite universal #esnobpretensiosa #212justícia*

El timbre de l'escola sona i, ben bé com un detonant a la Pavlov, fa que tothom s'alci en direcció a la porta. El senyor Lawrence aixeca el llibre enlaire intentant mantenir l'ordre un pèl patèticament mentre crida:

—Demà hi tornem de nou. Al mateix lloc. —Se'm gira de cara—. I tu seràs la primera, Bloom. Tens tota la nit per pensar en la tendra indiferència del món, o sigui que porta'm alguna cosa bona. I en anglès, *por favor*.

Assenteixo i recullo les meves coses. A fora l'aula, l'Astrid Foogles s'està davant el seu armariet envoltada, com sempre, de les seves deixebles. M'està imitant i fa veure que parla en francès, amb les espatlles arronsades i l'índex que li aixafa el nas.

Amb la típica mirada abaixada de submissió dels beta, els passo pel costat i vaig cap al meu armariet. Però l'Astrid em veu; ho sé perquè ella i les seves amigues callen de cop i sento els talons de les seves sabates —són Prada, truja de merda— que se m'acosten seguits de les seves amigues.

—Ei, Gwenny —comença—. Una pregunta de traducció. Com es diu «el suïcidi no és mai la resposta» en francès?

No li faig cas i continuo caminant; amb una mica de sort tindrà un infart mortal, o el tindrè jo, és igual. Em noto la cara encesa, la ràbia que es transforma en pura ràbia o en el que sigui que és més fort que la ràbia. M'imagino com és. Plego els braços damunt el pit.

—De debò —continua l'Astrid—. Perquè segur que algú com tu pensa en el suïcidi de tant en tant. I és que vull dir que, per què no, oi? O sigui que, *s'il vous plaît*, com es diu, Gwenny? *En français?*

M'hi giro de cara d'una revolada i les paraules em surten disparades de la boca.

—*Va te faire foutre*.

L'Astrid s'atura i durant mig segon, no, menys encara, se li

dibuixa una ganyota de por a la cara. Però de seguida recorda on és, al seu reialme, envoltada de seguidors, i torna l'autèntica Astrid. Alça les celles perfectament depilades.

Una de les seves amigues, la Chelsea Bunchman, somriu.

—Astrid, t'acaba de dir que et facis fotre.

L'Astrid obre la boca en forma de O i sento com li surt un crit mig ofegat.

—Tros de merda —em diu, i fa un pas endavant.

Veig la bufetada quan està a mig camí d'arribar. La veig però tot i així no faig res per aturar-la. M'arrupo, abaixo el coll endins i arronso les espatlles. És una clatellada seca, donada amb ganes, i el cap gira a un costat de tanta força. Amb una unglà m'esgarrapa la pell i em noto la cremor a la galta.

Es va fent un grupet de gent que ens envolta. Veig les cares somrients d'en Luke Bontemp i en Connor Monroe i potser una dotzena d'alumnes més que s'ho miren bocabadats, no tant pel xoc sinó més aviat plens de joia. Ens envolten, a l'Astrid i a mi, en una mitja rotllana, com si fóssim a l'arena. És diversió, per ells, això, entreteniment del clàssic. M'adono que l'Astrid no m'ha donat un cop de puny, no m'ha donat una puntada de peu, no m'ha estirat els cabells. Amb tota la calma del món, amb decisió, m'ha clavat una bufetada. Ha estat una d'aquelles escenes en què la Senyora amb S majúscula li dóna una bufetada a la criada amb C minúscula.

En lloc de tornar-m'hi i donar-li una bufetada jo (a qui vull enganyar?, però si la Gwendolyn Bloom no pegaria mai ningú), tanco els ulls; la humiliació és com els vents que recordo del Sàhara, calents i forts i duradors. Una veu adulta fa que tothom escampi la boira i quan obro els ulls, veig un professor de mitjana edat de qui no recordo el nom allà plantat al davant amb les mans a les butxaques dels pantalons informals de color marró clar. Es mira ara l'Astrid ara a mi.

—Què ha passat? —li pregunta a l'Astrid.

—M'ha dit... És que no puc dir la paraula. Era una paraulota, que em faci fotre —diu fluixet, ofesa.

—És veritat? —em demana.

Obro la boca, estic a punt de dir-li que ella m'ha clavat una bufetada.

—Sí —li dic finalment.

L'étranger, el títol del llibre que estem estudiant a classe de literatura universal ha estat traduït com *L'estrany*. Però també podria ser *El marginat* o *El foraster*. I aquesta sóc jo: estranya, marginada, forastera. En teoria sóc americana. És el que diu el meu passaport. Però no vaig néixer aquí, i fins a principis de curs aquest setembre passat, jo només havia viscut divuit mesos als Estats Units, després que haguessin matat la mare. Vam (el pare i jo) venir a Nova York perquè ell pogués treballar a les Nacions Unides, que no queda gaire lluny de la meua escola, l'Acadèmia Danton.

El pare no hauria pogut pagar mai un lloc així de la seva butxaca. Però és un diplomàtic que treballa per al Ministeri d'Afers Exteriors, i per a nosaltres, els fills de diplomàtics, l'escola privada sovint és un dels avantatges que tenim. Segons el país on siguis, l'escola privada pot ser l'única bona escola en un radi de milers de quilòmetres, i de cop et trobes assegut a classe amb el fill o la filla del president o del rei o de l'horrible dictador del país. A mi em va passar una vegada. A la classe de mates vaig tenir al costat el fill cabró d'un president cabró. Portava sabates fetes a mida exclusivament per a ell a Viena. Unes sabates que costaven cinc mil dòlars. Mentre a l'altre costat de les parets d'estuc de l'escola els nens es morien de gana.

Tampoc no és que sigui diferent a l'Acadèmia Danton. Aquí els alumnes també són fills de presidents i reis i dictadors, però en lloc de ser-ho de països, ho són d'empreses privades. La ma-

joria dels meus companys sempre han estat rics. Normalment, l'única persona pobra que han conegut és el jove estranger que fa de repartidor o el que els porta la roba de la tintoreria. El pare guanya prou per viure bé a qualsevol altre lloc del món, però per als adolescents de la Danton som uns pobres de merda.

Asseguda al banc de fora del despatx de la subdirectora, m'alliso la faldilla de l'uniforme; per Déu, mira que són odioses, les faldilles! M'estiro la vora perquè em cobreixi més les mitges negres, m'alliso els plecs que es fan. Se suposa que els uniformes serveixen per «igualar-nos» però per a les sabates no hi ha regles. O sigui que les riqueses i les lleialtats es mostren amb els peus: sabates de taló Prada i mocassins de Gucci, els de les famílies adinerades de tota la vida, contra les sabates de taló baix de Louboutin i les vambes Miu Miu dels nou rics. Jo sóc un membre irrellevant de la tribu de les Doc Martens. Les meves són vermelles i atrotinades, però les de l'altre membre, el fill calladet d'un artista de Manhattan a qui la resta tolera, de moment, perquè és una font fiable d'Adderall, són negres i lluent.

Ara que... no pel fet de presentar-me amb unes Prada la cosa canviaria. Jo no m'assemblo gens a l'Astrid Foogle, ni a cap de les altres, de fet. Sóc massa alta, tinc massa cintura. Tinc un nas massa rectangular i la boca massa ampla. Tot ho tinc una mica massa, vaja. El pare i el metge em diuen sempre que jaestic bé tal com sóc, que és cosa de les hormones, o dels músculs de tants anys fent gimnàstica. Que tots estem fets diferent, que no accepti la definició de ningú de «bellesa», etcètera. Però és que és la seva feina, dir-me coses així. O sigui que jo opto per tenyir-me els cabells amb el millor tint de marca blanca de la farmàcia, em lligo els cordons de les Martens i faig veure que la cosa no m'importa.

Quan la subdirectora surt finalment del despatx, em mira amb aquell somriure de superioritat i cara de preocupada. Senyora Wasserman, es diu, i va sempre envoltada d'un núvol de

perfum i alegria ensucrada com si s'esperés que un ocellet blau hagués d'aparèixer de sobte pel cel i li hagués d'aterrar tan tranquil a la punta del dit.

—Com estem, avui? —em pregunta mentre passem al despatx.

—Fantàstica —dic enfonsant-me a la butaca de pell d'un vermell roig com la sang—. Perfecta.

La senyora Wasserman recolza el tou de les mans damunt l'escriptori i alça els dits en forma de piràmide, senyal que vol anar directa al gra.

—M'han dit que tens algun problema interpersonal amb una de les teves companyes de classe.

M'esforço per no deixar els ulls en blanc davant aquell to eufemístic carregat de bajanades. El cert és que el 95% d'aquesta escola està fet de nanos superrics i blancs i protestants amb aires d'altivesa. El cinc per cent restant o bé som aquí amb alguna beca o bé perquè tenim els pares que treballen a les Nacions Unides. A la resta no els agradem, els del «cinc per cent» que és com ens anomenen, però som nosaltres els que ajudem els individus com la senyora Wasserman a fer veure que l'Acadèmia Danton no és una fàbrica elitista de cabronassos.

S'estudia la informació d'una carpeta.

—Com vols que et diguin: Gwen o Gwendolyn, xata?

—Gwendolyn —responc—. El meu pare és l'únic que em diu Gwen.

—Molt bé, ens quedem amb Gwendolyn —fa amb un somriure apegalós—. I això que diu aquí, és cert? Que vas treure excel·lent als exàmens per a les classes de nivell avançat en, mare meva, cinc llengües estrangeres?

M'arronso d'espattes.

—Canviem de país sovint.

—Ja ho veig, ja. Moscou. Dubai. Tot i així, és tot un talent.

—Passa el dit per damunt del dossier—. Ara que... deu ser difícil

tenir un padastre al Ministeri d'Afers Exteriors. Una ciutat nova cada dos anys. País nou.

—Pot dir «pare» tranquil·lament.

—Perdona, com dius?

—No és el meu padastre. Em va adoptar quan es va casar amb la meva mare i jo tenia dos anys.

—Ah, sí, és clar, pare. Si és el que tu vols. —Mou el cap alhora que apunta alguna cosa al paper que té al davant—. Doncs a veure, parlem del perquè d'aquesta visita: l'Acadèmia Danton és un lloc segur, Gwendolyn, i tenim una política de tolerància zero pel que fa al comportament emocionalment abusiu.

—Sí, tal com diu al manual.

—I això inclou insultar els membres del claustre o altres estudiants, cosa que vol dir que quan has insultat una altra noia en francès, has violat una de les regles.

—L'Astrid no ha entès el que li he dit fins que la Chelsea Bunchman no l'hi ha traduït.

—El fet és que tu has fet un comentari que podia ferir els sentiments d'algú, Gwendolyn. I tant és si l'has dit en francès o en suahili.

—El que importa és que ella no l'ha entès.

—Això només és qüestió de semàntica —em diu—. Saps què vol dir aquesta paraula, «semàntica»?

—És l'estudi del significat de les paraules. Molt escaient.

Li noto els músculs de la cara que se li tensen. Agafa un bolígraf amb tanta força que em fa l'efecte que el trencarà.

—Veig que és l'aniversari de la mort de la teva mare. Em sap greu —diu amb to suau. Se li nota que això la fa sentir incòmoda, que la fa dubtar sobre què fer amb mi. Castigarà la noia perquè té problemes interpersonals el dia de l'aniversari de la mort de la seva mare?

Tus a la mà i continua.

—La conseqüència habitual per insultar un altre alumne és

l'expulsió temporal d'un dia de l'escola. Però tenint en compte les circumstàncies, estic disposada a deixar passar la situació si escrius una nota demanant disculpes a la senyoreta Foogle.

—Vol que li demani disculpes a l'Astrid?

—Això mateix, reina.

És una opció clara com l'aigua, òbvia. Em recolzo contra el respatller de la butaca i miro de somriure.

—No, gràcies; prefereixo que m'expulsi.

Continua plovent, és la mena de pluja freda que després es pot transformar en neu. Aquest mes de març és força dolent, res de sol i ni rastre de la primavera. El cel sempre gris com l'acer i els carrers de Nova York amb una ferum de sopa de porqueria que surt de les clavegueres. Arran de la vorera de la porta hi ha aparcats una sèrie de tot camins negres, la versió de l'autocar escolar de l'Acadèmia Danton. És el que fan servir els alumnes més rics: minilimusines privades que els vénen a buscar quan s'acaben les classes perquè no hagin de patir la indignitat de caminar cap a casa o d'agafar el metro.

Vaig cap a l'estació de metro quatre carrers més enllà. No tinc paraigua, o sigui que m'alço la caputxa de la caçadora militar. Havia estat de la meva mare, de quan era tinent, temps abans que nasqués jo. Fa uns anys la vaig trobar en una capsa quan el pare i jo ens traslladàvem de Dubai a Moscou, crec, els destins més recents. Al pare se li van entelar els ulls quan me la va veure posada, i me la vaig voler treure, però aleshores em va dir que em quedava bé, que me la quedés, si volia. La meva mare. Havia estat tot el dia evitant pensar-hi, i me n'estava sortint força bé fins que ha arribat la classe de literatura universal. I és difícil poder-ho evitar quan has de parlar de la justícia a Algèria.

La pluja em mulla la cara i em tranquil·litza. Un paio amb la kufia negra i verda al voltant del coll s'amaga sota el tendal

del seu carretó de kebabs ambulant a l'avinguda Lexington, just a fora de l'estació del metro. Li demano el que vull en àrab, un kebab amb tot, li dic, i que no es quedi curt amb la carn de xai.

Em mira de reüll i un somriure de sorpresa i em pregunto si m'ha entès. Tinc l'àrab rovelladíssim i, a més, parlo l'estil formal que no es parla enlloc excepte a la televisió.

—Ets egípcia? —em pregunta mentre agafa les pinces i comença a col·locar la carn al pa de pita.

—No —faig jo—. Sóc..., sóc d'aquí.

M'ho pregunten sovint, això del «tu ets de X?». Tinc els ulls marró fosc i la pell pàl·lida, una mena de capa translúcida per sobre d'alguna cosa, llautó per sota paper de calcar, em va dir un cop un paio que anava mig col·locat pel metro de Moscou. No tinc ni idea d'on és X. No l'hi puc preguntar a ma mare, i el pare a qui anomeno «pare» perquè legalment ho és i perquè per mi ho és en tots els sentits menys en un, diu que no ho sap. El nom del meu pare biològic ni tan sols surt a la partida de naixement original que tinc de Landstuhl, l'hospital militar nord-americà a Alemanya, on vaig néixer.

—Especial per a la Cleòpatra —em diu l'home afegint-hi ceba i una bona capa de salsa amarga blanca que m'encanta i que si pogués em beuria a litres.

Engoleixo el kebab a l'andana del metro. No sabia que tingués tanta gana. Potser és el que passa quan t'etziben una plantofada com si fossis de la plebs. Espero que arribi el de la línia N o la Q cap a Queens. Tant de bo arribés ara mateix. Tant de bo vingués ara i pogués separar-me físicament d'aquesta illa i dels records que Camus ha desenterrat.

I de sobte, com si l'hagués invocat jo, apareix un metro de la Q i s'atura davant meu fent xerricar les rodes damunt les vies. Llenço el paper d'alumini empastifat de salsa del kebab dins una paperera i pujo al vagó.

La majoria de persones detesten el metro. Però jo no. És una sensació meravellosa sentir-se sola envoltat del centenar de persones que hi ha dins el vagó. Trec un llibre de la motxilla i em recolzo d'esquena a la porta mentre ens fem dins el túnel per sota el riu en direcció a Queens. És una novel·la amb una heroïna adolescent en un futur distòpic. No importa quina novel·la sigui en concret perquè totes són iguals. La pobra heroïna adolescent que ha de lluitar en una guerra quan l'únic que vol ella és fugir amb el noi guapo i viure de fruits salvatges i amor. Mons de paper on els herois són reals.

Però a mesura que el metro avança xerricant per la foscor, d'un costat a l'altre com si estigués a punt de sortir disparat, m'adono que sóc incapaç de seguir la història i que ni tan sols puc traduir els símbols de la pàgina a paraules. Els records no tenen cap intenció de deixar-me en pau, avui. Volen que els pari atenció, persistents com la plantofada de l'Astrid.

Avui és l'aniversari del meu pare. El pitjor dia possible per a un aniversari. O més ben dit: el pitjor dia possible perquè és el seu aniversari. És així com va passar, avui fa deu anys. Tornant del sopar que li havien organitzat els seus companys de feina en un restaurant d'Alger.

Em toca pensar-hi, oi que sí? Et fa venir ganes de vomitar quan el prems amb força cap endins, oi que sí? Va. Ja s'ha acabat de fer-hi front. Torna-hi, em dic. Reviu-ho, em dic. Sigues valenta per un cop a la vida. Avui fa deu anys.

En girar a la cantonada la meva mare ofega un crit, cosa que em desperta. Tinc set anys i dormia. Miro pel parabrisa i veig foc. Entreveig cares il·luminades per la llum que desprèn una camioneta de la policia encesa. Són homes, una dotzena, vint. La majoria barbuts, la majoria joves, amb la pell ataronjada sota la brillantor de les flames. Hem topat amb alguna cosa que no té res a veure amb nosaltres. Una enganxada amb la policia que ha acabat a favor de la gentada. Però ara els homes estan encurio-

sits amb la nostra arribada i miren per les finestres del nostre cotxe intentant endevinar les nacionalitats de les cares dels de dins.

La mare crida al pare dient-li que tiri enrere. Ell posa la marxa enrere i mira per damunt l'espalla i prem l'accelerador. Durant un segon, l'Honda recula però de sobte s'atura en sec. Hi ha gent, darrere, crida el pare. Atropella'ls, crida la mare.

Però no ho fa. O potser sí que ho farà, però no té temps. No té temps perquè una ampolla de vidre acaba d'esclatar a dalt del cotxe i el foc líquid regalima com una cascada per la finestra del conductor. Un còctel molotov, és com li diuen, una ampolla de gasolina amb un drap encès ficat a dins. La granada dels pobres.

La regla que s'ensenya als diplomàtics sobre què cal fer si un còctel Molotov se'ls estavella contra el cotxe és continuar conduint tan ràpid com es pugui fins que ja no es corri perill. Els cotxes normalment no es cremen com surt a les pel·lícules. No exploten a l'instant. Tarden estona a fer-ho. I és justament aquesta estona el que et cal si vols continuar amb vida.

Però la gentada s'acosta cada cop més i passa alguna cosa que impedeix que el cotxe es mogui. El pare intenta engegar el motor de nou, però res. No s'acaba d'engegar mai. La porta de la mare s'obre i ella crida a l'home de fora que l'ha oberta. No xiscla; crida. Crida que calar foc al cotxe i obrir-li la porta és de molt mala educació i que sí, senyor, vol parlar amb qui sigui el responsable de tot allò.

No veig què passa tot seguit perquè el pare se m'ha girat de cara i em descorda el cinturó de seguretat. M'arrenca d'allà com si fos una nina de drap i em porta cap al seient del davant amb ell. Recordo els moviments bruscos que feia, el mal que em va fer en passar-me entre els seients. M'agafa amb força contra el pit com si em fes una gran abraçada i surt per la mateixa porta per on ha sortit la mare, la que no està encesa.

Li cau una pluja de bastonades i cops de bats. Sento la força

dels cops que li ressona per tot el cos. Ell rep per mi, la majoria de vegades. Jo en rebo tres o quatre a les cames, que queden descobertes per sota el braç del pare. Intento cridar de dolor però no puc, perquè el pare m'agafa fortíssim contra el seu pit.

El pare no para de córrer fins que ha deixat la multitud endarrere, joestic mig penjada per damunt la seva espatlla i ell es gira no sé per què i fa mitja volta i corre enrere. I ensordeixo perquè la pistola que dispara és tan sorollosa. És com si la fi del món tingués lloc a mig metre del meu cap. El pare dispara una vegada i una altra i una altra. El camp de visió se m'enfosqueix i desapareix finalment abans de perdre el coneixement.

Catorze punyalades al pit i al coll. És la causa oficial de la mort de la meva mare. És el que confirma l'informe de l'autòpsia i el que em va dir el pare quan vaig ser prou gran per preguntar-l'hi. Tenia nou anys, o potser deu, quan li vaig fer la pregunta. Però evidentment hi havia més coses. Coses que li van passar després que l'arrenquessin del cotxe i abans que l'apunyalessin. Coses que el meu pare em va dir que m'explicaria quan fos més gran. Però jo no li vaig preguntar mai per aquelles coses, i ell no treu mai el tema. Segurament és més fàcil per ell si no ho ha de dir, i segurament és més fàcil per mi si no ho haig de sentir mai.

Ja som a Queens. I el metro surt del túnel a tota velocitat cap a l'exterior. Es llança per la corba amb embranzida, les rodes xisclen com dimonis, tan escandaloses que amb prou feines sento el que penso. M'agafó amb més força a la barra de dalt per no caure. El cos se'm balanceja amb el moviment del vagó i tot seguit el tren frena tot fent xerricar les rodes damunt les vies mullades en arribar a Queensboro Plaza, amb tots els edificis grisos industrials i blocs altíssims de pisos i botigues il·luminades de colors alegres amb aparadors que anuncien bitllets de loteria i tabac i cervesa.

Carrego la motxilla a l'espatlla i quan el metro s'atura definitivament surto disparada a l'andana i deixo que els records em

segueixin encorbats amb pas coixejant. Baixo les escales de dos en dos i després de tres en tres, una cursa fins a baix de tot. Quan hi arribo m'esmunyo entre els vells i els lents que s'ho prenen tot amb calma fins que puc travessar les portes de sortida. Els individus de la vorera que hi ha plantats davant les botigues xiulen i em diuen coses quan els passo per davant. Els encanta, això: l'uniforme escolar, veure unes cames de disset anys.

Arrenco a córrer i no paro. Creuo el carrer i un taxi groc m'esquiva i toca el clàxon. Corro fins que els pulmons em cremen i estic xopa. Corro fins que la immensa còlera m'ha purgat del mal, buidat d'esperança. Davant aquesta tarda carregada de llums de neó i estels, m'obro per primera vegada a la tendra indiferència del món.